

C. CARRÀ: SLAVNOST (1924).

Tako je cvetelo v meni vse,
vse v belem cvetju,
tako je bilo s cvetjem postlano vse,
takrat, ko sem te ljubil — —

III.

Sedaj mi je ostal le vzdih
po tistih belih dneh —
Zatajene solze pekó
v prežalostnih očeh — —

Kaj sem premalo rož nabral
po travnikih prelestnih sanj?
Je vse izgubljeno? Na čas ljubezni —
oj, kako naj zabim nanj?!

Dehtenje majevo ovija mi
okrog spomina bridkosladkega roké.
A težko breme neizgovorjenih besedi
teži, teži srcé —

V MLADO JUTRO POJDEM.

SILVIN SARDENKO.

I. Višji glas.

Jaz sem bil na gori razodetja.
Duša, polna svetega zavzetja,
videla je večnosti čudesa.
O življenje, ti si vse drugačno,
kakor plitka pišejo peresa!
Ti nebo si, vedro, brezoblačno.
Ali slednje teže in pokore
te sprostiti le ljubezen more.

O življenje! Vendar v misli dvomni — —
»Proč brezupi, temni, verolomni!«
— Glas je božji dvignil pred menoj se —
»Kaj stopinje delaš negotove?
Jaz držim te za rokò. Ne boj se!
V tebi bodo vstale pesmi nove.
Ne zagrebi spet jih v neme grobe,
bilo zanje bi preveč tesnobe.«